

αργά εκεί και περικυκλώσαν το χωριό απ' όλες της μεριές του.

Σ' ένα χωριό πιάσαν κι' ένα χωρικό, που φύλαγε το κορμμένο το χοιτάρι του. Τόν εξήτησαν δεν ήξερε τίποτε άλλο, παρά πως στου Κλεστενιώτη, μεγάλης τοιασιάς θύγαιναν... 'Αλλά γιά ποιόν, αυτός δεν μπόρεσε να μάθη

— Σάν τί έτοιμασάς;
— 'Αρνιά σφάξαν, κότες, πήττες, «έλβασάν-ταβ» χαλβάδες και κρασί από το Πάτελι.

— 'Αμ βέβαια !... Τού χρειάζοταν, θλέπετε... 'Εμπρός, παιδιά, πριν ξημερώση και μιά φύγουν!

Σάν άποκλείσαν το χωριό, οι κεύ διαλεχτοί στρατιώτες, τράβηξαν στο σπίτι, που οι ληστίαι πολλάκις υπεθάλποντο και έπιωσαν δλους τους γύρω δρόμους.

Θά ήταν ή δευτέρα πρωινή.
Σκοτάδι και ή νυχτιά βασιλευσε παντού, φύλλο δεν έκινεϊτο, ψυχή ζωντανή δεν έφαινότανε. Τά πάντα έκοιμάντο.

Δύο χωροφυλάκες κρυφά και προφυλακτικά πλησίασαν το ένοχο το σπίτι.— Κανείς αποκτος θόρυβος, καμμά, από μέσα κίνησις... Καμιά ταραχή !...

'Ενα βαρύ μόνον ροχαλητό ήκούετο, που έκανα τά τζάμια του σπιτιού να τρέμουνε και τά κεραμίδια να χροεύουν!

— Βρέ τί θηρίο μέσα είνε και κοιμάται ! Δεν άκούς, ροχαλίζει σαν κροκόδειλος !

'Εσπευσαν να ειδοποιήσουν τους έπί κεφαλής.

— Μέσα θά είνε δίκως άλλο ! 'Ενα ροχαλητό που μόνον άγχι-άνθρωπος το κάνει !... Σάν νω περνάη σιδηρόδρομος...

— Μωρέ τί λέτε ; Τότε θά γινή άμέσως ή επίθεσις.— 'Αλλά νά είν' αυτός ;

— Καλέ τί λέτε !... Τέτοιο ρουχά' ητό δεν άκουσα ποτέ...

'Ο Κλεστενιώτης δεν μπορεί να ροχαλίζει έτσι, είνε λιανός κι' αδύνατος σαν σιταροκάλαμο... Μόνον έκείνο τά θηρία, οι Τουρ-καλβανοί το κάνουν !...

Οι άνδρες με τά όπλα έτοιμο, προχωρήσανε προς το σπίτι, σκυφτά και προφυλακτικά, μόλις διακρινόμενοι εις τό σκοτάδι. 'Επι-δησαν χωρίς νά τους ένοιώση κανέναν στην αλλη και άνοιξαν και την άπάνω πόρτα.

Καμιά άνησυχία από μέσα, μόνοντό ροχαλητό άκουγώταν ήδιο και άταραχο, μακάριο και βροντερό, σαν νά σηκώναν την άγκυρα από κανένα πλοίο...

— Τι διάβολο ! Σά στο σπίτι του κοιμάται! 'Εψήθησαν οι άνδρες.

— Και νά μήν έχη «καρσουλί !» προσέθε-σεν ένας άνθρπασπι-στής.

Οίδονοικοι έκπλησαν έντρομοι, άλλα πριν προφθάσουν ν' άνα-

πνεύσουν φιωθήκαν.

— Ποθ κοιμάται ; μόνον τους ήρώτησαν.
Κι' έκείνοι μη μρωώνονσε νά μιλήσουν έδειξαν την αίθουσα, όπου έρόγγαζεν ό φοβερός ό μουσαφιής.

— Είνε ό «μεγάλος ;»
— Ναι, κατένευσαν οι στουκαμένοι.

Τρεις ύποκόπανοι χτυπήσανε την πόρτα :
— 'Εν όνόματι του Νόμου παραδού ! Πάσα άντίστασις είνε περιττή. 'Ελήφθησαν όλα τά μέτρα ! Κίνησι αν κίνης χάθηκας !

'Ενας βρονχηθμός άκούστηκε από μέσα θηρίου που τό άγουρο-ξόπησαν και μιά βλαστήμια άνεπετάστη ως σημάια.

— Βρέ τί θηρίο που θά είναι ! ελπαν οι στρατιώται μέσα τους.
— Τραβηχτήτε λίγο, ρε παιδιά, γιατί είναι τρομερός !

— Ποιός είναι βρέ, που μ' ένοχλεί ; ήκούσθη μιά βροντερή φωνή από την κάμαρη...

— Παραδού !...
— Τι «παρά» νά δώσω ;
— Παραδού !

— Τι νά παραδώσω ;
— Νά παραδοθής εσύ.— Πέταξε πρώτα τά όπλα σου από τό παράθυρο και παραδούσον, κακομοιρή, γιατί σε κάψαμε μαζί μ' όλο τό σπίτι !...

— Τά όπλα ; Τι τό θέλετε ; Νά πάρτε τα, αν οās άρέσουν !
'Ενα παράθυρο άνοιχτηκε και ένα χέρι μαλλιαρό, σαν χέρι τρομερού γοργάλα, έρρόβαλλε κι' ένα κορμάτι φάνηκε, από πανι λευκό, στο χέρι.

— Μωρέ φουστανάλλα φορεί ό άθλιος, ήκούσθη από κάτω.
'Ενα μάσο πιστόλια έπασαν στην αλλη, «κιάλια» στρατιωτικά και ένας βορβουλας με κόμβους από σύρμα.

— Μωρέ χέρι τό θηρίο !
— Και τώρα πέταε μέσα, ποιοι ελστε ; ήκούσθη από μέσα ή βροντερή φωνή νά έρωτάη :

— 'Ο στρατός και ή χωροφυλακή του τόπου.
— Κανένα «κίνημα» θάχουμς πάλι, ήκούσθη από μέσα μούγκρισμα...

Σταθήτε, μη σπάτε βρέ την πόρτα, βρέ «συντρόφια»...Μή βρέ!...Μή!...
— 'Επάνω του, παιδιά, φωνάς ό «έπί κεφαλής» ή θύρα άνε-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Θαμπά, τ' άποκοιμημένο ξυπνά κι' απ' το κορββάτι
κντάζει μωσοκόμοιτη, με κορασιμένο μίτι
του γάμου τά στολίδια της τ' άγά και τιμημένα.
τ' άπόρθενα στολίδια της δώ κι' έκει οργμένα

Και βλέπει τ' άνια τά λευκά και τ' άκριβά του γάμου
ξερυλλισμένα, άγνώριστα, μαγαγιασμένα χάμου
κι' ό νοός της ό τρισκότεινος φωτίζεται και πάλι,
και κρύβει μεσ' οτά χέρια της τό άχτέριστο κεφαλί.

M. A. Μαλλκιάσής

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

'Ηλιος δε βγήκε τώρα τρεις ήμείους όπου λείπει
ήθε ο γαλάσιος σφραγής όρι βασιλεί της λήπης.
'Ενυχε, γιά μ' άγώ θαρρώ πως ήλιος πιά δεν βγαίνει,
άν δην γυρίσει να σέ ίδω, άγάπη μου άνηδιωμένη.
Μ' άρήσασε μαζί δόν και του ήλιου ή άγίδα,
έτσι θαρρώ πώ; γνώρισα τόν ήλιο άμα ο' είδα.
Και τώρα έκει που κάθεσαι θαρρώ άποτίφει' ή φρού
κι' όλο άνατέλλει φως λαμπρό χωρίς ποτέ τά δύση.
Κ' ήλιος αν έβγη τώρα εδω, θά μου φαίη όπειρό μου,
πως είμ' έκει που είσαι σύ, και ο' έγω 'στο πλευρό μου,
†'Ι. Κ. Καμπουρογλούς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΣ

Χτυπάει ή άποχόρησις, κι' ενώ στην άγκαλί της
πίνω φιλά άκόμα,
όλο τόν κόσμο ληρομότη μπροστά στην όμορφή της
και στο γλυκό της στόμα.

Χτυπάει... Σπύγγο την καρδιά στα στήθη μου κομμάτια,
και στη στρατιά μου παρών ! γωνάξω στο λοχία,
μ' άν ό λοχίας μ' έβλεπε καλά, καλά στο μάτι,
δε νάπειρ' άπουσία !...
Τίμης Μωραζίνης

Η ΤΕΧΝΗ

Κίπιοια σκληρή γεγονοπούλα,
κάποια νεράδα ζωικιά,
μέσ' στο γαλήνιο μεσογίχι
με μιά φω ή μελωδικιά,
Ψέλιε προτάκιστο τραγούδι,
που με ταρκώνει του ό σκοπός,
και διν άσπινουμαι αν κοιμομαι
ή αν γροίγω ξυπνητός.
Έξω μονάχα πως σκεμμένος
άπάνω ο' άραφα χαρτιά,
γούρω όλη μέρα τό τραγούδι
γεμάτος όθρημη και φωτιά.
Γοργοθαβάνουνε τί χρώνα,
και κορυβοθώξω απ' την καρδιά.
Τι τό τραγούδι είνε μεγάλο,
και δεν του βροίωκο τελειώμ,

— Σάπρε ένα μνήμα, νεκρο'άφτη,
νά γύρη ή νεότη μου ή γλυκεία,
και τό τραγούδι άς τό τελειώσει
κάποια νεράδα ζωικιά.

Σωτήρης Σκιπής

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

Είνε οτά έρημοκλήσια που γκρεμίζοντε
θλιμμένες Παναγές, χλωμές πικόνες,
και μονάχι άγαπουντε τ' άγριολοούλοδα,
κρινάκια, κυκλαμίες, σταφιά, άνεώνες.
Θυματηράκια άγροτικά κι' έθνημα,
όσπου ή θεομή ειλάβεται τά μοράνη,
την άνηθή τους την ψυχή σκορλιόνουε,
νυχμαχώντας, σ' άγιο λιβάνι.
Τά δάκρνα του όποιος πάει μ' άγριολοούλοδα,
στο πρώτον άγγιγμά του, άνοιγει ή πόρτα,
που δλόγοα οι φωνής της επ'λουμίσανε,
της λημονιάς την κέντησαν τά χόρτα.
'Ανοιγει ή πόρτα έτσι, που σνήθισε
νά την άνοιγη μόνον ό άγιος,
σάμπως νάν την άνοιγη ή Παγαγία
με την άνησυχία γλυκείας μητριάς,
Χαρακαμένης γεμάς, που τή λημονήσαν
στο έργο φτωχικό της, και προσμένει
κάποιου, νάρθουθε πέρα από μιά θάλασσα
αίώνα σκετινή, φουτουνοιασμένη.

Λάμπρος Πορφύρας

τάπη, οι στρατιώται με «εφ' όπλου λόγη», χμψήξαν μέσα νά
πιάσουν τόν ληστή, και τόν συνέλαβαν άμέσως, άνευ, βεβαίως, άν-
τιστάσεως... Τόν Καπετάν Τριανταφάνη...
— Βρέ γιά σταθήσε, τί συμβαίνει, βρέ παιδιά !... Παρ' όλίγο νά
μού κόνητε το αίμα !... Βρέ σύ, βρέ, μη με τραβάς από τό νυκτικό
και θά μου τό έσχίσαις !...
Σταμ. Σταμ.

